

Projekt EDISON (25. 2 – 1. 3. 2019) – Kronika

Letos naši školu navštívilo 6 studentů z projektu EDISON organizovaného na naší škole už podruhé po dvou letech. Po minulé akci vznikla jakási kronika, kterou napsala naše paní ředitelka. Ta bohužel onemocněla, a tak se o projektu doví pouze z doslechu a videa, které o akci připravíme, nebo právě z této kroniky. Kroniku jsem vzal do svých rukou já. Jsem žák 9. třídy, proto na jakési formality a škrobenost projevu až tak zvyklý nejsem, píšu tedy kroniku tak, jak jsem projekt EDISON vnímal svými očima.

Už asi před několika týdny jsme všichni věděli o tom, že projekt EDISON bude. Byl dán termín hned následujícího týdne po lyžařském výcviku, kdy část učitelů chyběla. Potěšil nás rovněž pohled do našeho internetového rozvrhu hodin. Místo obvyklých hodin se tam zelenala políčka s nápisem „EDISON“ nebo „odpadá“. A věřte, že tato slova vidí žák ve svém rozvrhu rád. Také jsme se dozvěděli blíže o studentech, kteří měli přijet.

Byli to:

- Kristina z Ruska
- Abigail z Indonésie
- Chelsea z Číny
- Iza z Brazílie
- Ani z Gruzie
- Abdul z Alžírsko.

Kristina (Rusko)

Chelsea (Čína)

Ani (Gruzie)

Abdul (Alžírsko)

Iza (Brazílie)

Abigail (Indonésie)

Když jsme se podívali na jejich úvodní videa – medailonky, někteří se začali těšit a jiní měli trochu strach. Každopádně byl už pátek, a ten týden byl před námi. Týden, který si budeme ještě dlouho pamatovat.

Pohled do jídelníčku byl také zajímavý. Samá exotická jídla, která nikdo nedokázal ani přečíst. Klobouk dolů našim kuchařkám, všichni jsme si pochutnali. Jenom Číňanka Chelsea při své děkovné řeči řekla: „Děkuji kuchařkám za skvělé jídlo, i když jsem si ani nevšimla, že to bylo čínské jídlo.“

Bylo pondělí a my jsme plni očekávání přišli do školy. Po úvodní ceremonii, kdy paní učitelka Hašanová pronesla dlouhý a výborný projev, který se nám při vytváření videa podařilo sestříhat do dvou minut, aniž by něco chybělo, se nám studenti představili. Dozvěděli jsme se, že jsou v Česku už šestý týden a je to jejich poslední stáž. Tehdy ještě oni ani my netušili, že právě ta poslední bude snad nejmotivnější. Následovala ukázka české hudby a tance v podání M. Krupky, M. Macha a K. Vrškové a pokyny pro přednášky. Pak studenti odešli do knihovny, která se stala po celý týden jejich útočištěm. Tam jsme si je už přišli vyzvednout my, deváťáci na první přednášku. Jako první jsme podle plánu měli Kiki z Ruska, budoucí učitelku angličtiny, literatury a němčiny. Okamžitě jsme se s ní shodli, že němčina je hrozná. Ale co už, přednáška byla v angličtině a navíc skvělá. Všichni studenti doplňovali fakty příběhy ze svého života.

Další byla Iza z Brazílie, která nám, prozradila, že umí hrát volejbal, takže jsme si hned následující volnou hodinu šli zahrát. Pak přišla Chelsea z Číny. Ta nám odpověděla snad na nejpálčivější otázku: jestli v Číně jedí psy. Sice jsme se dozvěděli, že ne, ale podle Abigail naopak v Indonésii psy jedí často. Po obědě se konala schůzka s učiteli, na které jsme také nemohli chybět. P. uč. Šárka Hillová připravila prezentaci a otestovala studenty, co všechno vědí o Česku. Odpovědi na některé otázky jsme však nevěděli ani my, a to se právě letos o České republice učíme. Někteří

učitelé dokonce oprášili své znalosti ruštiny (Здравствуйте. Меня зовут... bych dokázal asi říct taky). Paní učitelky připravily skvělé dobroty, které ale nikdo nejedl, tak jsme se o to museli postarat. Také jsme se domluvili na procházce po Podskalí. Procházka byla skvělá, popovídali jsme si a vůbec se tak nějak seznámili.

Úterý bylo opět nabitě. Bylo potřeba doladit rozvrh, učitelé i žáci museli být flexibilní jako rychlá půjčka z televizní reklamy. Ráno všechny čekaly prezentace, nás Abigail z Indonésie, Ani z Gruzie a Abdul z Alžírsko. Se stážisty jsme se snažili trávit co nejvíce času a podařilo se nám zameškat i nějaké hodiny. Odpolední vyučování odpadlo, což všichni uvítali. Stážisté se s paní učitelkou Hillovou vydali do Malenic na únikovou hru, ale nás s sebou nevzali. Ještě nás čekalo od půl šesté bruslení na zimním stadionu. Studenti se nám svěřili, že už bruslili ve Vimperku, takže někteří z nich se dokázali na bruslích udržet.

Středa byla vyplněna akcí Global Village. Jednalo se o to, že každý stážista měl v tělocvičně stolek s něčím typickým pro svou zemi. Ještě předtím stážistům B. Kohoutová zahrála na tradiční český nástroj – dudy. Abdul z Alžírsko přivezl tradiční kroje, Chelsea dělala čínské knedlíčky a nudle, Kiki palačinky a Iza brazilský čaj. Samotné přípravy se zhostili Zuzka Hřidelová, Eliška Kolesová, Adéla Junková, Vláďa Kinaš, já (Jenda Lelek) a další spolužáci z devátých tříd. Přípravu jsme si užili, vtipkovali jsme a zjistili, že jsme vlastně všichni stejní a chceme dělat stejné kravinky. Snad každý žák zatoužil vyfotit si s cizincem fotku. Zákaz mobilů tak zcela přirozeně vzal za své. Bohužel po nájezdu hladových pátáků a šestáků začaly palačinky a další jídlo rychle docházet a bylo potřeba vymyslet náhradní program. Zachránil to samozřejmě tanec, a to ruský a brazilský. Global Village tak

skončila úspěchem. Po obědě se studenti přesunuli na 1. stupeň, kde s p. uč. Hillovou ručně vyráběli svíčky. Odpoledne ještě následovala schůzka pro rodiče, na kterou jsem se také dostavil, tentokrát již bez spolužáků. Studenti vyprávěli bez prezentací o svých zemích. Překvapilo mě, když jsem byl pozván paní učitelkou Hašanovou, abych pokračoval s překladem, dostalo se mi potlesku a poněkud více pozornosti, než bych si přál. Přitom schůzka byla hlavně o studentech, a ne o mně.

Ve čtvrtek se konala Global Village na prvním stupni. Na druhém stupni výuka pokračovala normálně. Ve stejném seskupení jako ve středu jsme dorazili do staré budovy a přípravy začaly nanovo. Se studenty jsme si opravdu skvěle

rozuměli. Program jsme uzpůsobili pro menší děti, avšak třetáci a čtvrtáci se občas odhodlali zeptat na tak závažné věci jako nejoblíbenější barvu nebo zvířátko. Atrakcí se staly autogramy studentů psané v arabském, gruzínském písmu nebo azbuce. Po vystřídání všech tříd jsme se pomaličku (nebylo kam spěchat, na druhém stupni se přece učilo) přesunuli na oběd. V 13³⁰ studenti absolvovali krátkou návštěvu na městském úřadě, kde je přivítal pan místostarosta Štrébl. Odpoledne čekal studenty výlet do pivovaru a na strakonický hrad, opět bez nás. Pivovarem je opět jako před dvěma lety provedl náš bývalý žák, ing. Vlastimil Matej.

Pátek byl veskrze smutný den. Ani z Gruzie musela odjet už ve čtvrtek. Stážisté ještě strávili dopoledne na prvním stupni, ve 12 hodin v tělocvičně budovy Jezerní začínalo rozloučení. Ještě pro ně měla třída 5.A připravené překvapení, vystoupení čínského tance z loňské akademie. Tady už ukápaly první slzičky. Pak přišlo zpívání písně „The Earth Is Full of Your Goodness“ a děkovné projevy studentů. Byl to snad nejemotivnější okamžik z celého týdne. Paní učitelka Hillová se krčila plačící v rohu tělocvičny a studenti také neudrželi slzy. Někteří nám i jmenovitě poděkovali. Třeba Ruska Kristina nazvala mě a vládu bláznou, ale vše bylo míněno dobře. Také bych chtěl vyzdvihnout další její slova: „Za těch šest týdnů jsem potkala tisíce žáků. Ale u vás jsem cítila něco speciálního. Jste ti nejlepší lidé, co jsem v České republice potkala. Budu si na vás

pamatovat do konce života.“ Indonésanka Abigail pronesla: „Tento projekt není jen o nás, ale hlavně o vás. Přišla jsem vám něco předat, ale cítím, že jsem od vás víc dostala.“ A něco na tom asi je. Nemám už, co dodat. Následovala už jen poslední objetí, a smutný odjezd. S Číňankou Chelsea jsme ještě šli nakoupit suvenýry (čokoládu s Krtečkem), ale brzo jsme museli opustit i ji. Tak skončil tento krásný týden.

Zatím si všechny zážitky ani nestíhám uvědomit, ale je to skvělé. Chvíli si dopisujeme přes internet, vidíme fotky studentů z letadla na pražském letišti. Pak už jenom pár smutných fotek se srdíčky a ujištěním, že budeme těm druhým chybět. Jedna věc je však jistá. Už se asi nikdy nevidíme. To ale nevadí. Budeme si to pamatovat. Dlouho. Na závěr asi zklamání některé učitele, ale myslím, že tenhle týden nám všem dal víc, než půl roku normálního vyučování dohromady.

J. Lelek
Jan Lelek 9.A

pá 8:22 odp.

Thank you so much for everything

You guys will be always in our heart

Thank you so much for these days ! ! ! you are so amazing ! ! !

Ohh 😊

